

רבי שמעון בן מנסיא אומר משום רבי שמעון בן יוחאי:

הנוי, והכח, והעשר, והכבוד, והחכמה, והזקנה, והשיבה, והבנים - נאה לצדיקים ונאה לעולם. (משניות מסכת אבות, פרק ו, משנה ח).

והנה בספר יצירה פרק ד כתוב: שבע כפולות בג"ד כפר"ת יסודן: חכמה עושר זרע חיים ממשלה שלום וכן.

ויש להם שבעה תמורות: תמורת חכמה - אולת.

תמורת עושר - עוני. תמורת זרע - שממה. תמורת חיים - מות. תמורת ממשלה - עבדות. תמורת שלום - מלחמה. תמורת חן - כיעור.

והם כנגד שבעה ספירות: חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד, מלכות.

שכנגדם יש שבעת ימי השבוע.

יום ראשון כנגד - חסד.

יום שני - כנגד גבורה.

יום שלישי - כנגד תפארת.

יום רביעי - כנגד נצח.

יום חמישי - כנגד הוד.

יום שישי - כנגד יסוד.

יום שבת - כנגד מלכות.

גם הנפש שלנו יש לה בכלליות שבעה מידות שגם הם תמורות.

גם כדור הארץ יש בו שבעה ארצות.

גם גיהנם - יש בו שבעה מדורים.

גם גן עדן נקרא ארצות החיים שיש בו שבעה ארצות, שבעה היכלות.

גם העולם הזה (עולם התיקון) זמנו שבעת אלפים שנה. הכל הולך לפי מספר שבע.

זה מה שהבורא נתן לאדם - את השבע. מעל לשבע יש עוד שלוש ספירות שהם

ניקראות: חכמה בינה ודעת (או כתר) - שהם נחשבים לחיי עולם הבא. והם סוד תורה שבכתב ותורה שבעל פה שהם חכמה - תורה שבכתב. בינה - תורה שבעל פה. והאדם המחבר ביניהם זוכה לדעת.

גם לחכמה החיצונית יש שבעה מדרגות חכמה, דהיינו שבעה חכמות המקיפות וכוללות בתוכם את כל החכמות שבעולם, והם: מתמטיקה, הנדסה, מוזיקה, אסטרונומיה, טבע, תיאולוגיה, פילוסופיה.

השבעה האלו הם תמורות, כלומר יש בהם טוב ורע.

כמו האותיות בג"ד כפר"ת שאפשר לקרוא אותם רפויות ואפשר לקרוא אותם דגושות. ככה שבעה המידות הם תמורות - יש בהם טוב, והם יכולים להיתהפך לרע, וכן מרע יכולים להיתהפך לטוב.

חכמה התמורה שלה, ההיפך שלה זה אולת - כסילות, טיפשות.

אין מצב של באמצע, אלא - או שאדם חכם או שאדם טיפש. אם הוא מיתעסק בחכמה אז הוא מיסתלק מהטיפשות. אך אם הוא מתעסק בדברי הבל וטיפשות - מיד מיסתלקת ממנו החכמה. אדם לא יכול להיות גם חכם וגם טיפש בבת אחת, אלא כשזה קם זה נופל.

תמורת עושר - עוני. אי אפשר להיות גם עשיר וגם עני בבת אחת. אלא אם אתה עשיר אתה לא עני ואם אתה עני אתה לא עשיר. אך מזהירים אותך, שגם כאשר אתה עשיר הוי זהיר ברוחך לתת צדקה לעניים מהמון שלך ולהישתמש בו בתבונה, כי ברגע אחד כל העושר יכול להפוך לעוני כי העוני זה ההיפך של העושר והוא התמורה של העושר, לכן כל הזמן העוני מחפש עילה וסיבה להפיל את העשיר מעושרו ולקטרטג עליו, וזה כאשר הוא מרשיע עם העושר, שכן בעושר יש את השורש רשע. כי רוב העשירים - רשעים. אבל זה לא מוכרח כי יש עשירים העושים צדקות וממונם מישתמר בזכות הטובה שלהם.

תמורת זרע - שממה. - אי אפשר גם לחגוג בזיווגים ובפגמי הברית וגם להוליד ילדים טובים ומחונכים. אי אפשר להיות כל היום בבתי זונות וגם לבנות משפחה ברוכת ילדים, זה לא הולך ביחד. אלא מי שרוצה שיהיה לו המשכיות ויהיה לו זרע טוב, דהיינו צאצאים טובים, דהיינו להקים משפחה שתהיה המשך שלו - אין הוא יכול בזמן שהוא מקים משפחה גם לפזול לכל מיני מקומות אחרים ולעשות זנות מאחורי הגב של אשתו, ולצפות להוליד ילדים שיהיו ילדים טובים ומחונכים וישמעו בקולו.

אלא עליו לדעת שאו - או - או שאתה לוקח את עצמך בידיים ואומר די לי מכל חיי ההוללות, אני רוצה להקים משפחה אמיתית. אותמורת זרע - כשר, שממה - בזנות, שלא יצא ממנה טוב לאחרים אלא רק ממלאית את הרצון לקבל והאינטרס של זה שעושה אותה. אבל להוליד ילדים לזה צריך כוונה נקיה וטהורה כדי שזה יצליח.

וברור שיש גם אדם שמתחתן לשם זנות, אך לא דיברה תורה באנשים כאלו. כי ברור שזה לא הדרך.

תמורת חיים - מות. חיים זה התורה. התורה נותנת חיים, כמו שכתוב - כי מצאי מצא חיים (ספר משלי פרק ח פסוק לה). ומי שרוצה לחיות, אי אפשר לו לחיות בלי סיבה שתיגרום לו לחיות, כלומר כל זמן שהוא לא מיתעסק בתורה - חיי בסכנה. כי אין מה שיגן עליו ויורה לו את האור בתוך כל החושך של דרכי העולם הזה. והרי הוא הולך כעיוור באפילה. אך שעוסק בתורה לשמה - היא מגלה לו את כל הדרכים הישרות והוא הולך ורץ ולא ניכשל ומגיע ישר לגן עדן, בלי לסבול דרך ארוכה קשה מפותלת ומסוכנת, אלא התורה מקצרת את הדרך לאדם ומביאה לו מהתחלה לדעת כבר את הסוף. והרי הוא לא ניכנס לסכנות וניזהר ונישמר. כי התורה מנצחת את הכל אפילו את מלאך המוות.

תמורת חיים - תמורת התורה שנקראת חיים, האדם משיג את המות - הוא יצר הרע הוא השטן הוא מלאך המוות, שאין דרך להינצל ממנו אלא על ידי לימוד וקיום התורה באמת. לא שאדם צריך להיות קיצוני בתורה, אלא עליו להבין שכמו שאם אני לא ילמד רפואה אני לא ידע לתת תרופה לחולים, ככה

אם אדם לא ילמד תורה לא יהיה לו רפואה ליצרים המשגעים לו את המח. ומוליכים אותו שולל.

לכן מי שבחר בתורה שהיא החיים - ניצול מיצר הרע שהוא המוות. כלומר הוא יוצא ממערכת הרע, וניכנס למערכת הטוב. ובמקום להיפטר מהעולם בצער רב וביגון קודר, הרי מיתתו מיתת נשיקה בלי צער כלל. וכן בחיי היום יום - חיי מתוקים ונעימים. אך לא מה שרואים בעיניים זה אומר שזה נכון, כי יש הרבה שחושבים בעצמם שהשיגו כבר חיים טובים, אך מרמים בעצמם את עצמם בדימיון כוזב. אך התורה מביאה לאדם חיים טובים באמת. ואם לא בוחר האדם בחיים - בתורה, ממילא בוחר הוא במוות, כי אין משהו באמצע, או זה או זה.

תמורת ממשלה - עבדות. אם אדם מיתחבר למלך - הרי הוא כמו המלך ואם אדם מיתחבר לעבד הרי הוא עבד גם כן. מלך - זה הבורא המכונה הקדוש ברוך הוא, ולו יש ממשלה על הכל, ושאדם מיתחבר אליו על ידי שעושה רצונו הרי בסופו של דבר האדם נעשה מלך למטה כמו שהקדוש ברוך הוא מלך למעלה. אך אם אינו דבק בבורא, מיד הוא דבק לנחש הקדמוני שהוא עבד לעומת הקדוש ברוך הוא. שהרי הנחש הוא מלך, אבל לעומת הקדוש ברוך הוא הרי הוא עבד. וכשאדם נולד, ישר שהוא פותח את העיניים הוא מכיר רק את הנחש הקדמוני. אבל את הקדוש ברוך הוא, הוא אינו רואה, כי הנחש מיתדמה עצמו לאלהים, וקשה להבחין מתי זה הנחש ומתי זה הקדוש העליון. ושאדם רואה את המלוכה של הנחש, הוא חושב שזה הדבר הכי נישגב, ותיכף ומיד מוכן להיות עבד של הנחש. ואז הוא מושפל תחת הנחש. אך שאדם מואס בנחש ומחפש את המלך העליון האמיתי, אז הנחש נילחם בו, ושאדם מנצח את הנחש, אז הוא דבק במלך האמיתי, ואז האדם יוצא ממצב של עבדות למצב של ממשלה, ובשבילו ניבראו כל העולמות כולם כי הוא משרת את האין סוף ברוך הוא שיש לו ממשלה אדירה ונישגבה פי אין סוף יותר מממשלת הנחש הקדמוני.

אז תמורת ממשלה - עים הקדוש ברוך הוא, תמורת זה, שאדם עוזב את הבורא, אז נעשה לעבד של הנחש הקדמוני.

תמורת שלום - מלחמה. או שאתה בשלום או שאתה במלחמה. אבל אי אפשר להיות גם רשע וגם שיהיה לאדם הזה שלום. כי אין שלום אמר יהוה לרשעים (ספר ישעיהו פרק מח פסוק כב). ולא לחינם מסר הקדוש ברוך הוא למשה רבנו שיאמר לכל ישראל על אליהו הנביא: הנני נתן לו את בריתי שלום (ספר במדבר פרק כה פסוק יב). הרי שלא קל להשיג את השלום. וזה שאדם נידמה לו שהשיג את השלום - הוא רק מרמה את עצמו, וכל החברים שלו סתם מחניפים לו כי יש להם אינטרס לקבל ממנו משהו. לכן אי אפשר להיות גם רשע וגם שיהיה לך שלום. אלא השלום ניתן רק לצדיקים האמיתיים. שלום - זה הכח לכלול בתוכך את כל העולמות כולם וגם להיות מרכבה לשכינה העליונה ולקדוש ברוך הוא. שכן שלום - זה שמו של הקדוש ברוך הוא. שהשם שלו זה הכבוד שלו, ועל הכבוד שלו נאמר: וכבודי לאחר לא אתן (ספר ישעיהו פרק מב פסוק ח). הרי שהשלום רחוק מהרשעים, ואין להם שלום אמיתי אלא רק שלום מדומה.

ועל התורה נאמר: דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום (ספר משלי פרק ג פסוק יז). ושלום זה שיש לך שלום עם השונא שלך. לא חכמה להיות בשלום עם האוהב. ומי השונא? - השטן, היצר הרע, מלאך המוות. רק אם יהיה לך שלום איתו, אז יש לך שלום עם כולם. כי כל זמן שלא פטרת את בעיית השלום בשורש, היא לא תיפטר בענפים. וצדיקים יצר הרע שלהם הופך ליצר הטוב ומשרת אותם. תמורת שלום - תמורת השלום שהוא הקדוש ברוך הוא, במקום זה - מלחמה עם יצר הרע.

תמורת חן - כיעור. שאדם עושה מעשים טובים, הם נירשמים בפרצוף שלו, בידיים שלו בגוף שלו. יש השפעה למעשים על החיצוניות של האדם. אם אדם הולך בדרך הישרה הרי הוא מוקף מלאכי

השרת, כי כל מצווה בוראה מלאך טוב. אך כל עבירה בוראה מלאך רע. ואז כל מה שאדם עושה זה משנה לו את המראה החיצוני.

אם הוא עוסק בחכמה ובדברים טובים, הפנים שלו מאירות, כמו משה רבינו שקרן עור פניו. והרי יש לו חן והוא נעשה יפה. אך אם הוא מיתעסק בשטויות ובהבלים ובדברים מכוערים, אז לאט לאט הוא מאבד את היופי החיצוני שלו - ונעשה מכוער בחיצוניות.

כי הפנימיות משפיעה על החיצוניות. והאדם לא יכול להסתיר זאת, לא יעזור קוסמטיקה ולא איפור ולא תחפושת, בסופו של דבר זה מיתגלה אחוצה. מה שכן יעזור זה רק לשנות את המעשים מרע לטוב, ומשקר לאמת. לעסוק בדברים יפים וטובים ולא במעשים מכוערים.

יש ואדם נולד עם תכונות טובות מהטבע, אך על ידי שהוא הולך בדרך לא טובה - הוא הורס במו ידיו את כל הטוב שהוא נולד איתו. ויש בידיוק להיפך - אדם שנולד עם כל החסרונות, וביזכות שהוא הולך בדרך טובה לאט לאט הוא קונה שלמות בטבע, ומיתמלאים כל חסרונותיו.

כלומר הדבר תלוי באדם עצמו. כל העולם הוא תמורות, כל דבר טוב יש כנגדו רע

וכל דבר רע יש כנגדו טוב, כי העולם הזה הוא עץ הדעת טוב ורע.

הבורא לא רוצה שיהיה לאדם רע, והוא ברא את הרע כדי שתהיה ניכרת מעלת הטוב. כי יותר ניכר מעלת האור מתוך החושך, מאשר מעלת האור כשלעצמו בלי יחס לחושך. אך האדם יש לו אפשרות לבחור במה שירצה. אך לא כדאי לשחק עם הדברים, אלא או שאתה כאן או שאתה שם, האדם צריך היות כנה ואמיתי עם עצמו. ולהחליט במה הוא בוחר. ואם האדם ניצח את השבע התמורות הרעות, הרי הוא זוכה לשבע התכונות הטובות וטוב לו בחיים. ואז הוא עולה לשלוש המידות העליונות שהם כתר חכמה בינה (ודעת). כלומר אפשר לצאת מהטבע שהוא השבע, ולעלות מעל לטבע שהוא שלוש מידות עליונות. אך לא מיד, אלא קודם כל - צריך להילחם בנחש הקדמוני שכוחו בשבע, ואז האדם עולה לשלוש מידות העליונות, ושם זה כבר לא מוגבל, אלא מחוץ לטבע, כלומר חיים אין סופיים וטובים באמת. תודה.